METODE
Lone Sorensen

Reguleringsprioritering i neuro-refleksologisk arbejde

Af Lone Sorensen

Hvorfor rækkefølgen i behandlingen er afgørende

I arbejdet med neuro-refleksologisk regulering er det ikke alene valget af refleksområde, der er afgørende. Det er rækkefølgen.

Mange behandlingsformer tager udgangspunkt i symptomet. Hvis klienten oplever problemer med fordøjelsen, arbejder man med fordøjelsesrelaterede zoner. Hvis der er hormonelle udfordringer, stimuleres de tilsvarende områder.

Denne tilgang kan give respons. Men den tager ikke nødvendigvis højde for det reguleringsmiljø, symptomet er opstået i.

Symptomer udvikler sig sjældent isoleret. De formes i et samspil mellem autonom tonus, kredsløb, immunaktivitet og metabolisk stabilitet. Hvis dette reguleringsmiljø er ustabilt, vil en direkte organspecifik stimulation ofte have begrænset eller kortvarig effekt.

Det er her, reguleringsprioritering bliver central.

Autonom stabilisering før organspecifik stimulation

Det autonome nervesystem fungerer som overordnet regulator. Det påvirker kredsløb, inflammation, hormonel balance og hæmatopoietisk aktivitet. Når den autonome tonus er præget af langvarig sympatisk aktivering, ændres kroppens responsmønster.

I sådanne tilfælde giver det ikke mening at begynde i den perifere problemstilling. Først må reguleringen stabiliseres.

I praksis betyder det, at behandlingen indledes med stimulation af områder relateret til autonom balance og central integration. Når denne stabilisering er påbegyndt, ændres forudsætningen for den efterfølgende organspecifikke stimulation.

Rækkefølgen påvirker responsen.

Fra reaktion til regulering

Når man arbejder direkte på symptomet uden at tage højde for reguleringsniveauet, kan behandlingen blive reaktiv. Kroppen responderer, men uden at den overordnede regulering nødvendigvis ændres.

Ved at prioritere regulering før symptom arbejdes der i stedet opstrøms. Fokus flyttes fra det synlige udtryk til de systemer, der former udtrykket.

Det betyder ikke, at symptomet ignoreres. Det betyder, at det adresseres på et tidspunkt, hvor kroppen er bedre forberedt på at integrere stimuleringen.

Sekventering som klinisk struktur

Reguleringsprioritering handler ikke om intuition alene. Det handler om struktur.

Behandlingen organiseres i en sekvens, hvor:

1. Autonom balance vurderes og stabiliseres
2. Vaskulær og metabolisk regulering understøttes
3. Organrelaterede refleksområder først derefter stimuleres

Denne struktur skaber sammenhæng i behandlingen. Den reducerer risikoen for overbelastning af et allerede presset system og øger sandsynligheden for, at kroppen kan integrere den stimulation, der gives.

Et spørgsmål om biologisk timing

Kroppen arbejder i lag og i processer. Når rækkefølgen respekteres, arbejdes der med biologisk timing fremfor mekanisk stimulation.

Reguleringsprioritering er derfor ikke en teknik i sig selv. Det er en måde at tænke behandling på. Den forudsætter forståelse for autonom regulering, neuro-immun kommunikation og systemisk sammenhæng.

Når behandlingen organiseres ud fra denne forståelse, bliver refleksarbejdet mere præcist. Ikke fordi der arbejdes hårdere eller mere intensivt, men fordi rækkefølgen understøtter kroppens egne reguleringsmekanismer.

Med kærlighed

Lone Sorensen

P.S. Vil du arbejde med rækkefølgen i behandlingen i din egen praksis? I min uddannelse i Ansigtszone- og Refleksterapi gennemgår jeg, hvordan du stimulerer refleksområder og nervepunkter i ansigtet for at påvirke nervesystem, organfunktioner og hormonelle processer.

I Årsagsbehandling: Ubalancer og depoter gennemgår jeg, hvordan chok, traumer og langvarig belastning skaber depoter i kroppen, og hvordan du sporer dem gennem ansigtsanalyse og de 7 steps i basebehandlingen.

Har du spørgsmål til mine uddannelser, til indholdet eller til hvilke metoder der er relevante for dit arbejde — så er du meget velkommen til at booke et møde med mig direkte:

Book en gratis samtale med Lone